

— Знаш тата, — рекао је дечак,
— ти треба да пишеш само за децу!

— Зашто? — изненадио се Ран
Босилек овом примедбом свога син-
чића.

— Па зато, — наставио је мали-
шан, — јер ако пишеш за децу,
могу те читати и одрасли.

А онда је мали Негенцов напра-
вио једно необично упоређење:

— Ето видиш, то ти је тако као
што би требало да расте само пи-
том кестен.

— Како то? — упитао је отац
још више зачуђен.

— Па да, само питом, јер питом
кестен могу да једу и људи и сви-
ње, а дивљи само свиње.

Ми ћемо се потпуно сложити са
тим дечком, који, уствари, није ра-
зумео шта је рекао, мада је иска-
зао једну велику истину. Наиме,
погрешно је схватање да дечја
књижевност треба да је само нека
врста обичног излагања за децу,
без уметничке подлоге. Ако је једна
прича или песма уметнички напи-
сана, она ће бити потпуно исто та-
ко занимљива за децу као и за од-
расле.

Треба овде рећи нешто и о часо-
писима, који збиља треба да буду